

René Balard ir Džonas Dženkinsas pririedėjo prie namo El Sentre prieš pat vidurnaktį. Tai buvo pirmasis iškvietimas per šią pamainą. Šalikelėje jau stovėjo patrulių visureigis, ir priekinėje vienaukščio namo verandoje Balard atpažino du uniformuotus vyriškius, šalia jų buvo pilku vonios chalatu vilkinti žilaplaukė moteris. Vienas iš jų — Džonas Stenlis, vyriausiasis pamainos pareigūnas, gatvės bosas, ir jo partneris Džeikobas Rosas.

— Panašu, kad čia tavo atvejis, — pasakė Dženkinsas.

Per dvejus partnerystės metus jiedu spėjo pastebėti, kad Balard geriau sekėsi dirbti su moteriškos lyties aukomis. Ir ne todėl, kad Dženkinsas priminė žmogėdrą, paprasčiausiai Balard geriau suprato moterų aukų emocijas. Ir priešingai — jiedviem užėjus vyriškos lyties auką, darbo imdavosi jos partneris.

— Supratau, — atsiliepė Balard.

Išlipę iš automobilio, abu patraukė link apšviestos verandos. Balard rankoje laikė revolverį. Kai užlipo trimis laipteliais prie durų, Stenlis juos pristatė moteriai. Leslė Anė Lantana, septyniasdešimt septynerių. Balard nemanė, kad jiems čia bus daug ką veikti. Didžiuma įsilaužimų baigdavosi raporto surašymu, galbūt dar iškviesdavo pirštų atspaudų specialistus, jeigu jiems pasisekdavo ir jie turėdavo įrodymų,

kad vagis lietė paviršius, nuo kurių bus galima paimti atspaudus.

— Ponia Lantana vakar gavo elektroninį pranešimą, kuriuo buvo įspėta, kad kažkas neteisėtai jos kredito kortele mėgino užsimokėti už pirkinius per „Amazon“, — raportavo Stenlis.

— Ir tas kažkas nebuvote jūs, — kreipdamasi į ponią Lantana, Ballard veikiau patvirtino akivaizdų faktą.

— Ne, tą kortelę aš laikau ypatingiems atvejams ir niekada nenaudoju pirkiniams internetu, — paaiškino Lantana. — Todėl tas pirkinyš ir buvo pastebėtas. Per „Amazon“ aš perku kita kortele.

— Gerai, — linktelėjo Ballard. — Ar pranešėte kredito kortelės kompanijai?

— Pirmiausia aš puoliau ieškoti kortelės, norėdama įsitikinti, kad jos nepamečiau, bet rankinėje neradau piniginės. Ją pavogė.

— Ar numanote, kur ir kada ji buvo pavogta?

— Vakari pirkau produktus „Ralphs“, todėl žinau, kad tuomet turėjau piniginę su savimi. Po to grįžau namo ir daugiau niekur nėjau.

— Ar už pirkinius mokėjote kredito kortele?

— Ne, grynaisiais. „Ralphs“ visada atsiskaitau grynaisiais. Bet iš piniginės išsitraukiau „Ralphs“ kortelę, kad galėčiau nuolaidų.

— Ar nemanote, kad galėjote palikti piniginę parduotuvėje? Gal prie kasos, kai traukėte kortelę?

— Ne, nemanau. Aš labai atidžiai žiūriu savo daiktus. Saugau piniginę ir rankinę. Ir nesu nusenusi.

— Neturėjau to galvoje, ponია. Tik užduodu klausimus.

Balard nusprendė eiti kita linkme, nors nebuvo visai tikra, kad Lantana nepaliko savo piniginių „Ralphs“, kur ją galėjo bet kas paimti.

— Kas gyvena čia su jumis, ponია? — paklausė ji.

— Niekas, — atsakė Lantana. — Tik Kozmas. Tai mano šuo.

— Nuo tada, kai vakar grįžote iš parduotuvės, ar kas nors buvo atėjęs prie durų ar įėjęs vidun?

— Ne, niekas.

— Nesilankė draugai ar giminės?

— Ne, bet jei ir būtų lankęsi, juk nebūtų paėmę mano piniginių.

— Žinoma, ne, ir aš nenorėjau nieko panašaus pasakyti. Tik bandau susigaudyti. Taigi, sakote, kad grįžusi iš „Ralphs“ visą laiką buvote namie?

— Taip, buvau namie.

— O kaip Kozmas? Ar su juo neinate pasivaikščioti?

— Aišku einu, dukart per dieną. Bet išeidama visada užrakinu namus ir toli nevaikštau. Jis yra senas šuo, o ir aš neinu jaunyn.

Balard užjaučiamai nusišypsojo.

— Ar einate pasivaikščioti kiekvieną dieną tuo pačiu metu?

— Taip, mes laikomės dienotvarkės. Taip geriau šuniui.

— Kiek laiko vaikštote?

— Apie pusvalandį rytais ir paprastai šiek tiek ilgiau vakarais. Atsižvelgiant į tai, kaip jaučiamės.

Balard linktelėjo. Ji žinojo, kad to užtektų vagiui, slam-

pinėjančiam po Santa Moniką, pastebėti moterį, vaikščiojančią su šunimi, ir nusekti ją namo. Paskui jam tereiktų stebėti ją šiek tiek ilgėliau, kad įsitikintų moterį gyvenant vieną, ir grįžti kitą dieną, kai ji vėl išves šunį. Dauguma žmonių nesupranta, kad dėl savo paprastučių įpročių jie tampa grobuonių taikiniu. Patyrusiam vagiui neužtruks ilgiau kaip dešimt minučių įeiti į namus ir išeiti su grobiu.

— Ar patikrinote, ponija, kitus daiktus. Ar niekas daugiau nedingo? — paklausė Balard.

— Dar nežiūrėjau, — atsakė Lantana. — Paskambinau į policiją, kai tik pastebėjau dingus piniginę.

— Na, ką gi, eime vidun, ir jūs pasižiūrėsite, ar niekas daugiau nepavogta, — pasiūlė Balard.

Kol Balard vedė moterį pro duris, Dženkinsas nuėjo pažiūrėti galinių durų. Lantanos miegamajame ant didelės pagalvės gulėjo šuo — bokserių mišrūnas nuo senatvės nubalysiu snukiu. Blizgančiomis akimis jis sekė Balard, bet nuo guolio nepakilo. Tam jau buvo per senas. Šuo dusliai suurzgė.

— Viskas gerai, Kozmai, — patikino jį Lantana.

— Kas jis, bokseris, ar ne? — paklausė Balard.

— Rodezijos ridžbekas, — pasakė Lantana. — Mes taip manome.

Balard nebuvo tikra, kas yra tie „mes“ — pati Lantana ir šuo ar kas nors kitas. Gal Lantana ir šuns veterinaras.

Senolė apžiūrėjo namus, žvilgtelėjo į brangenybių stalčiuką ir pareiškė, kad be piniginės, regis, niekas daugiau nedingo. Balard vėl pagalvojo apie „Ralphs“, arba kad gal plėšikas manė neturįs pakankamai laiko dar ką nors nugriebti iš namų.

Prie jų priėjęs Dženkinsas pranešė, kad spynoje niekas nesiknaisiojo, nemėgino atšauti ar kaip kitaip atidaryti.

— Kai vaikščiojote su šunimi, ar gatvėje nematėte nieko keista? — paklausė Balard senosios moteriškės. — Ko nors ne taip?

— Ne, nieko neįprasta.

— Gal gatvėje vyksta statybos? Vaikšto darbininkai?

— Tik jau ne čia.

Balard paprašė Lantanos parodyti elektroninio pašto pranešimą, kurį atsiuntė kredito kortelės kompanija. Jos nuėję į nedidelę virtuvės nišą, kur moteris ant stalo laikė nešiojamą kompiuterį, spausdintuvą ir popierių padėklą, prikrautą vokų. Akivaizdu, čia buvo jos namų biuras, kur ji mokėjo sąskaitas ir pirkosi prekes internetu. Atsisėdusi prie stalo, Lantana įjungė kompiuterį, ir ekrane nušvito elektroninis laiškas. Balard, pasilenkusi jai virš peties, jį perskaitė. Paskui paprašė Lantanos dar kartą paskambinti į kredito kortelės kompaniją.

Lantana paskambino iš telefono, kabančio ant sienos su ilgu laidu, nutįsusi į virtuvės nišą. Galiausiai ragelis buvo perduotas Balard, ir ši pasitraukė į koridorių pas Dženkinsą, kuris tempė laidą jai iš paskos. Neteisėto naudojimosi kredito kortelėmis specialistė kalbėjo su indišku akcentu. Balard prisistatė kaip Los Andželo policijos departamento — LAPD — detektyvė ir paklausė, koks buvo nurodytas pašto adresas pirkiniui internetu siųsti, kai pirkimas nebuvo aptarnautas kaip galbūt neteisėtas. Specialistė atsakė negalinti suteikti informacijos be teismo leidimo.

— Ką tai reiškia? — paklausė Balard. — Jūs esate pranešimų dėl sukčiavimo specialistė, ar ne? Čia buvo sukčiavimo

atvejis, ir jeigu man pasakysite adresą, aš galbūt galėsiu kaip nors sureaguoti.

— Apgailestauju, — nenusileido specialistė. — Negaliu to daryti. Tokiu atveju mūsų teisininkas privalo man liepti pranešti informaciją, o man niekas neliepė.

— Leiskite man pakalbėti su jūsų teisininku.

— Jų skyrius uždarytas. Dabar pietų metas, ir jie užsideda.

— Tuomet leiskite man pakalbėti su jūsų viršininku.

Balard pažiūrėjo į Dženkinsą ir iš nevilties papurtė galvą.

— Klausyk, rytoj ryte šis atvejis nuguls ant Apiplėšimų skyriaus stalo, — pasakė jai Dženkinsas. — Kodėl tiesiog neleidus jiems viskuo pasirūpinti?

— Todėl, kad niekas nepasirūpins, — pasakė Balard. — Byla pasimes tarp šūsnies popierių. Ir niekas net nepasidomės jos eiga, o tai neteisinga šios moters atžvilgiu. — Ji linktelėjo virtuvės pusėn, kur vieniša sėdėjo apiplėšimo auka.

— O kas sako, kad turi būti teisinga? — gūžtelėjo Dženkinsas. — Yra kaip yra.

Po penkių minučių telefonu atsiliepė viršininkas. Balard paaiškino, kad situacija neatidėliotina, tad jie privalą veikti kuo skubiausiai, jei nori sučiupti asmenį, pavogusį ponios Lantos kredito kortelę. Viršininkas aiškino, kad sukčiavimo atvejis nebuvo įgyvendintas, tad jų įspėjamoji sistema puikiai suveikė.

— Todėl nėra, kaip jūs sakote, jokios „neatidėliotinos situacijos“, — pasakė jis.

— Sistema suveiks tik tuomet, kai mes pagausime vagį, — pasakė Balard. — Negi nesuprantate? Tai, kad kortele

nebuvo pasinaudota, — tik viena sistemos dalis. Ji apsaugo jūsu kompanijos klientą. Bet tai neapsaugo ponios Lantanos, į kurios namus įsilaužė.

— Apgailestauju, — pasakė viršininkas. — Negaliu jums niekuo padėti be teismo dokumentų. Toks mūsų protokolas.

— Kuo jūs vardu?

— Aš esu Irfanas.

— Kur jūs esate, Irfanai?

— Kokia prasme?

— Mumbajuje? Delyje? Kur?

— Aš esu Mumbajuje, taip.

— Štai todėl jums nė velnio nerūpi. Nes tas vyrukas neateis į jūsų namus ir nepavogs jūsų piniginių, nes jūs Mumbajuje. Labai ačiū.

Žengtelėjusi atgal į virtuvę, Balard pakabino ragelį, beverčiam viršininkui nespėjus atsakyti. Ji atsisuko į savo partnerį.

— Gerai, grįžtame į savo „daržinę“, surašome popierius, padedame ant Apiplėšimų skyriaus stalo, — tarė ji. — Eime.

Balard ir Dženkinsui nepavyko grįžti į nuovadą surašyti Raporto apie Lantanos apiplėšimą. Pamainos budėtojas juos nukreipė į Holivudo presbiterijonų medicinos centrą apklausti užpuolimo aukos. Balard pastatė automobilį į tarpą, skirtą greitosios pagalbos automobiliui, prie įėjimo į skubiosios pagalbos Priėmimo skyrių, paliko mirksinčias avarines šviesas ir kartu su Dženkinsu įėjo pro automatines duris. Balard pasižymėjo laiką, kurio prireiks vėliau rašant raportą. Anot laikrodžio, kabančio virš Priėmimo skyriaus administratorės langelio, buvo 00:41. Ten pat stovėjo pareigūnas balta it vampyro oda. Balard jam linktelėjo, ir vyras priėjo prie jų papasakoti, kas atsitiko. Jis neturėjo laipsnio, matyt, buvo tik ką baigęs mokyklą ir naujokas padalinyje, kad ji žinotų jo pavardę.

— Mes radome ją parkavimo aikštelėje Santa Monikoje prie Hailendo, — pasakė pareigūnas. — Regis, ją ten kažkas tiesiog išmetė. Kad ir kas tai padarė, tikriausiai manė, kad ji negyva. Bet ji buvo gyva ir po poros minučių atsipeikėjo. Kažkas gerai prie jos padirbėjo. Vienas paramedikų pastebėjo, kad galbūt sulaužyta kaukolė. Moteris guli greitosios pagalbos automobilyje. Mano viršininkas irgi ten.

Užpuolimas, regis, buvo perkvalifikuotas į pagrobimą, o tai dar pakurstė Balard susidomėjimą. Ji, pažvelgusi į patrolio ženkliuką, perskaitė pavardę — Teiloras.

— Teilorai, aš esu Balard. O čia detektyvas Dženkinsas, kolega tamsumų gyventojas. Kada atvykai į šaunųjį šeštąjį poskyrį?

— Iš tikro, pirmas paskyrimas, ponias, — atsakė Teiloras.

— Tik ką iš akademijos? Na, sveikas atvykęs. Tau bus kur kas smagiau šeštajame, nei kur kitur. Kas tave ruošiantis pareigūnas?

— Pareigūnas Smitas, ponias.

— Nesu jau tokia sena, nevadink manęs ponias.

— Atleiskite, ponias, tai yra...

— Pas Smitį esi gerose rankose. Jis šaunus. Ar jūs, vaikinai, radote kur nors šalia aukos asmens pažymėjimą?

— Ne, ten nebuvo rankinės, ar panašiai, bet mes stengėmės ją kalbinti, kol laukėme paramedikų. Ji tai buvo sąmoninga, tai be sąmonės, todėl nieko aiškaus nesužinojome. Lyg ir pasakė, kad jos vardas Ramona.

— Ar dar ką nors pasakė?

— Aha, ji pasakė „apverstas namas“.

— Apverstas namas?

— Taip ji ir pasakė. Pareigūnas Smitas paklausė, ar ji pažino užpuoliką, ir ji atsakė, kad ne. Jis paklausė, kur ji buvo užpulta, ir moteris atsakė, kad apverstame name. Kaip ir sakiau, ji buvo pusiau sąmoninga.

Linktelėjusi Balard susimąstė, ką tai galėtų reikšti.

— Gerai, — tarė ji. — Nueisime ir pažiūrėsime, ką ji turėjo galvoje.

Balard linktelėjo Dženkinsui ir patraukė link durų, vedančių į Priėmimo skyriaus procedūrų kabinetus. Detektyvė vilkėjo anglių pilkumo „Van Heusen“ firmos kostiumą,

pamargintą kreidos baltumo dryžiais. Drabužis suteikė solidumo, kuris kompensavo jos liauną sudėjimą. Pakankamai plačiai praskleidusi kostiumėlio skvernus, kad administratorė už stiklinio langelio pamatytų jos ženkliuką ant diržo, Balard žengė pro automatines duris.

Apžvelgusi skyrių, pamatė, kad jis, atitvertas užuolaidomis, buvo skirtas šešioms pacientams. Viduryje patalpos aplink pultą zujo gydytojai, slaugytojos ir technikai. Šitą organizuotą chaosą, kur visi dirbo savo darbus, regis, valdė nematoma ranka. Naktis buvo sunki, bet vėlgi — juk tai Holivudo nuovada.

Prie ketvirtos užuolaidos stovėjo patruliuojantis pareigūnas, ir Dženkinsas su Balard patraukė tiesiai prie jo. Ant rankovės jis turėjo tris antsiuvus — penkiolika tarnystės metų departamente, — ir Balard jį gerai pažinojo.

— Smiti, ar gydytojas su auka? — paklausė Balard.

Pareigūnas Melvinas Smitas pakėlė akis nuo telefono ekrano, kuriame rašė žinutę.

— Balard, Dženkinsai, kaip gyvuliuojate? — paklausė jis. Paskui pridūrė: — Ne, ji viena. Jie ketina vežti į operacinę. Suskilusi kaukolė, smegenys sutinusios. Sakė, reikia prapjauti galvą, kad atlėgtų spaudimas.

— Pažįstu tą jausmą, — pastebėjo Dženkinsas.

— Taigi, ji nešneka? — paklausė Balard.

— Jau nebe, — atsakė Smitas. — Prileido raminamųjų, ir girdėjau, kaip daktarai šnekėjosi, kad reikia jai sukelti komą, kol praeis tinimas. Ei, o kaip Lola, Balard? Senokai jos nemačiau.

— Lola laikosi puikiai, — atsakė Balard. — Ar tai jūs, vyrukai, ją radote, ar atvažiavote pagal iškvietimą?

— Paskambino kažkokie vikruoliai, — atsakė Smitas, — bet kai mes ten nusigavome, jie buvo nusiplovę. Auka tiesiog viena pati gulėjo stovėjimo aikštelėje. Kai privažiavome, manėme, kad ji negyva.

— Ar ką nors pakvietėte, kad izoliuotų nusikaltimo vietą? — paklausė Balard.

— Ne, ten nieko nebuvo, tik kraujas ant asfalto, Balard, — paaiškino Smitas. — Kūną paprasčiausiai išmetė.

— Na ką tu, Smity, kas per nesąmonė. Reikia atitverti tą vietą. Tegul tavo vaikinai važiuoja ten ir nieko nepraleidžia, kol mes nusišūsime komandą. Galėsite pasėdėti automobilyje, surašyti popierius ar panašiai.

Smitas pažiūrėjo į Dženkinsą kaip į vyresniąjį detektyvą, laukdamas pritarimo.

— Ji teisi, — patvirtino šis. — Turime apžiūrėti nusikaltimo vietą.

— Supratau, — Smito balsas išreiškė jo nuomonę, kad užduotis yra grynas laiko gaišimas.

Praskleidusi ketvirtos palatos užuolaidą, Balard įėjo vidun. Nukentėjusioji gulėjo ant nugaros lovoje, jos sužalotas kūnas buvo apvilktas šviesiai žalsvais lignoninės marškiniais. Iš abiejų rankų ir nosies styrojo vamzdeliai. Per trylika darbo departamente metų Balard matė daugybę smurto aukų, bet šis atvejis buvo vienas baisesnių, žmogui dar gyvam esant. Moteris buvo mažytė, nepanašu, kad svertų daugiau nei 120 svarų. Abi sutinusios akys tvirtai užmerktos, po dešinės akies voku aiškiai matėsi sužalotas akies obuolys. Veido formą darkė sutinęs dešinysis skruostas su nubrozdirta oda. Auka akivaizdžiai buvo nuožmiai mušama ir veidu tempiama per nelygią

žemę — greičiausiai per aikštelę. Balard pasilenkė arčiau prie lovos, norėdama apžiūrėti žaizdą ant apatinės lūpos. Ši buvo žiauriai ir giliai perkąsta perpus. Žaizdos kraštai sukabinti laikinomis siūlėmis. Ateityje moteriai gali prireikti plastikos chirurgo. Jeigu išgyvens.

— Jėzau Kristau, — pratarė Balard.

Nusiplėšusi nuo diržo telefoną, įjungė fotografavimo programėlę. Ėmėsi fotografuoti, pradėdama nuo bendro aukos veido vaizdo ir artėdama prie kiekvienos žaizdos atskirai. Dženkinsas stebėjo, nieko nesakydamas. Jis žinojo kolegės darbo stilių.

Balard atsegė marškinių viršų, kad apžiūrėtų krūtinės sužeidimus. Jos akys nukrypo į kairę liemens pusę, kur matėsi kelios ryškios ir tiesios kraujosruvos, tikriausiai atsiradusios nuo kažkokio daikto, o ne nuo kumščio.

— Pažiūrėk, — paprašė Balard. — Kastetas?

Dženkinsas palinko į priekį.

— Panašu, — pasakė jis. — Gali būti.

Pasibjaurėjęs pamatytu vaizdu, jis atšlijo. Dženkinsas išdirbo policijoje dvidešimt penkerius metus, ir Balard žinojo, kad jau seniai buvo išsikvojęs bet kokią atjautą. Jis buvo geras detektyvas — kai norėdavo toks būti. Bet jis buvo toks pats, kaip ir dauguma kitų vienoje vietoje užsisėdėjusių vyrų — tiesiog norėjo, kad niekas jo nejudintų ir leistų dirbti savo darbą. Policijos būstinė miesto centre buvo vadinama PAPU, sutrumpintai iš Policijos administracijos pastato. Tokie vaikinai kaip Dženkinsas dar jį vadino Popierizmą administruojančiu arba Policijos asilų pastatu, kaip jums labiau patinka.

Naktines pamainas dažniausiai skirdavo tiems, kas neįtiko departamento biurokratijai ar nesilaikė bendros politikos. Tačiau Dženkinsas buvo iš tų retai pasitaikančių savanorių — jis norėjo dirbti nuo vienuoliktos vakaro iki septintos ryto. Jo žmona sirgo vėžiu, tad jis dirbdavo tuomet, kai ji miegodavo, ir būdavo šalia, kai prabusdavo.

Balard fotografavo toliau. Aukos krūtys irgi buvo sužalotos ir apdraskytos, dešinysis spenelis nukramtytas tarsi lūpa griežiant dantimis. Kairioji krūtis apvali ir pilna, dešinė — mažesnė ir plokščia. Matyt, vienas implantų sprogo. Balard žinojo, kad tam reikia velniškai didelės jėgos. Anksčiau ji buvo mačiusi panašų dalyką tik kartą, ir tuomet auka buvo nebegyva.

Švelniai uždengusi marškiniais moters krūtinę, Balard apžiūrėjo rankas — ar nėra sužeidimų ginantis. Nagai nulūžinėję ir kruvini. Riešus juosė gilios kraujosruvos ir rėžiai, vadinas, auka buvo surišta ir laikoma nelaisvėje pakankamai ilgai, nes žaizdos pūliavo. Balard spėjo, kad kalbėti reikėtų apie valandas, ne minutes. Galbūt netgi dienas.

Ji padarė dar kelias nuotraukas ir tik paskui pastebėjo, kad aukos pirštai labai ilgi, o krumpliai — platūs. Santa Monika ir Hailendas — turėjo anksčiau susiprotėti. Balard pakėlė marškinių palanką. Ir nustatė, kad auka biologiškai yra vyriškos lyties.

— Velnias, net nepagalvojau pažiūrėti, — nustebo Dženkinsas.

— Jeigu Smitis žinojo ir mums nepasakė, jis yra sukruštas šiknius, — pastebėjo Balard. — Reikalai keičiasi.

Susivaldžiusi ji užgniaužė kylantį pyktį.

— Prieš mums išvažiuojant iš „daržinės“, ar pastebėjai ką nors Nusikaltimų skyriuje? — paklausė ji.

— Aha, e... ten kažkas vyko, — prisiminė Dženkinsas. — Tik nežinau kas. Mačiau Pytą Pistoletą poilsio kambaryje, virė kavą.

Pasitraukusi nuo lovos, Ballard braukė per telefono ekraną, kol rado aukos veido nuotraukas. Paskui susirado Pyto Mendeso iš Holivudo nusikaltimų skyriaus adresą ir pasiuntė žinutę:

Ar atpažįsti jį? Ramona? Santa Monikos promenada?

Mendesas šeštajame poskyryje buvo legenda, bet ne vien dėl teigiamų priežasčių. Didžiumą savo karjeros Nusikaltimų skyriuje jis praleido jaunesniuoju pareigūnu, kuris apsimedavo promenadoje dirbančia vyriškos lyties prostitute. Per šias slaptas operacijas jį apraizgydavo garsą įrašančia technika, būtina įrodymams gauti, o jų pagrindu vėliau iškėlus bylą, įtariamieji dažniausiai noriai prisipažindavo padarę nusikaltimą. Mendeso operacijų įrašai dar ir dabar būdavo paleidžiami per padalinio susibūrimus ar vakarėlius, į pensiją išleidžiant kokį nors pareigūną. Mendesas stovėjo Santa Monikos bulvare, kai prie jo privažiavo būsimo klientas. Prieš sutikdamas sumokėti už paslaugas, šmikis paklausė Mendeso keleto klausimų, tarp jų ir kokio ilgio yra jo erekcijos būklės penis, tik kad Mendesas pasakodamas nepavartojo tokių mandagių žodžių.

— Apie šešių colių, — atsakė jis.

Klientui tai įspūdzio nepadarė ir jis nuvažiavo, daugiau

netaręs nė žodžio. Po kelių akimirkų Nusikaltimų skyriaus seržantas paliko savo slaptavietę ir privažiavo prie Mendeso, stovinčio gatvėje. Jų pokalbis irgi buvo įrašytas.

— Mendesai, mes čia esame tam, kad juos sulaikytume, — ėmė pamokslauti seržantas. — Kitą kartą, kai tavęs klaus apie tavo bybį, dėl Dievo meilės, *padidink* jį.

— Aš taip ir padariau, — atsakė Mendesas ir visam laikui nebenusiplovė gėdos.

Balard atitraukė užuolaidą norėdama įsitikinti, ar Smitas dar lūkuriuoja kur nors šalia, bet juodu su Teiloru jau buvo dingę. Ji nuėjo prie posto pakalbėti su slaugytoja, sėdinčia už staliuko. Dženkinsas nusekė iš paskos.

— Balard, Dženkinsas, Los Andželo policijos departamentas, — kreipėsi ji. — Norime pakalbėti su gydytoju, pasirūpinusiu ketvirtoje palatoje gulinčia auka.

— Jis dabar antroje, — atsakė slaugytoja. — Pakviesiu, kai tik išeis.

— Kada auka bus operuojama?

— Kai tik atsilaisvins operacinė.

— Ar buvo atlikta apžiūra dėl išžaginimo? Išangės tepinėlis paimtas? Mums taip pat reikia nukarpytų nagų. Kas gali tuo pasirūpinti?

— Mes gelbėjome jo gyvybę. Toks buvo prioritetas. Dėl viso kitko kalbėkitės su gydytoju.

— Todėl ir prašiau jį pakviesti...

Pajutusi rankoje vibruojantį telefoną, Balard nusisuko nuo slaugytojos. Ji gavo atsakymą iš Mendeso ir garsiai perkaitė Dženkinsui.

— „Ramona Ramonė-drakonė. Tikrasis vardas Ramo-

nas Gutjeresas. Buvau sulaikęs jį prieš kelias savaites. Nusikaltimų sąrašas ilgesnis, nei jo bybys prieš operaciją.“ Gražiai pasakyta.

— Turint galvoje paties Mendeso matmenis... — pastebėjo Dženkinsas.

Moterimis persirengiantys vyrai, abiejų lyčių transvestitai ir translyčiai asmenys, nusikaltimų skyriuje buvo vadunami drakonais. Visi be išimties. Nelabai mandagus pavadinimas, bet visiems priimtinas. Pati Balard dvejus metus pradirbo tame padalinyje slaptų operacijų komandoje. Ji pažinojo aplinką, mokėjo jų žargoną. Jo nebegali atsikratyti, nepaisant politinio korektiškumo pratybų, per kurias turi pereiti visi farai.

Balard pažvelgė į Dženkinsą. Jai nespėjus prasižioti, jis prakalbo:

— Ne.

— Kas ne? — paklausė ji.

— Žinau, ką ketini pasakyti. Tu pasakysi, kad nori šios bylos.

— Tai vampyro byla, ją reikia tirti naktį. Atiduosime bylą Lytinių nusikaltimų skyriui, ir ji taps paprasčiausiu apiplėšimo atveju — nuguls į neištirtų bylų krūvą. Juk jie dirbs nuo devintos iki penktos ir nieko nepadarys.

— Vis tiek, ne. Čia ne mūsų darbas.

Tai buvo esminė jų kaip partnerių nesutarimo priežastis. Jiedu dirbo naktinėje pamainoje — vėlyvajame šou — ir ėmėsi vienos bylos po kitos, reikalaujančios detektyvo, nusprendžiančio, ar rašyti pirminį raportą, ar priskirti atvejį savižudybei. Bet patys bylų netyrė. Surašydavo pirminius raportus

ir ryte atiduodavo į atitinkamus skyrius. Apiplėšimai, lytinė prievarta, įsilaužiamosios vagystės, automobilių nuvarymas ir taip toliau, ir panašiai. Kartais Balard magėdavo dirbti su byla nuo pražios iki galo. Bet tai ne jos darbas, ir Dženkinsas neketino nė per nago juodymą atitolti nuo savo pareigybinio aprašymo. Jis darbuojasi naktinėje pamainoje. Namuose jo laukia serganti žmona ir kiekvieną rytą jis nori pareiti namo dar prieš jai atsibundant. Jam nerūpi dirbti viršvalandžius — dėl pinigų ar dėl garbės, nesvarbu.

— Nagi, vis tiek neturime ką daugiau veikti, — maldavo Balard.

— Turime. Dabar užsuksime į nusikaltimo vietą ir pažiūrėsime, ar ten tikrai nusikaltimo vieta, — atrėmė Dženkinsas. — Tuomet grįšime į „daržinę“ ir parengsime raportus apie šį įvykį ir apie senosios moteriškės apiplėšimą. Jeigu mums pasiseks ir mūsų daugiau neiškvies, iki aušros sutvarkysime popierius. Eime.

Jis pasisuko eiti, bet Balard nepajudėjo iš vietos. Dženkinsas atsigręžė ir priėjo prie jos.

— Kas yra? — pareikalavo pasiaiškinti.

— Tas, kas tai padarė, yra didžiulis blogis, Dženksai, — pasakė Balard. — Pats supranti.

— Nė nepradėk eiti tuo keliu, nes aš tavęs nelydėsiu. Esame prisižiūrėję šimtus tokių atvejų. Kažkoks vaikinys važinėjasi nepažįstama teritorija, pamato vaikštinėjančią pupytę ir sustoja prie jos. Jiedu sukerta rankomis, jis ją nusiveža į stovėjimo aikštelę. Aptikęs po mini sijonėliu pimpalą, susisieloja veltui išleidęs pinigus. Iki apsišikimo pridaužo vaikinuką ir nuvažiuoja.

Dar jam nepabaigus apibendrinti įvykio, Balard jau kratė galvą:

— Tik jau ne šitaip apkandžiojęs. Ir kastetų jis atsitiktinai negalėjo turėti. Viskas rodo, kad būta plano, būta kažko rimčiau. Ją ilgai laikė surištą. Kažkur slankioja didis blogis, ir aš noriu pasilaikyti šią bylą ir bent kartą atlikti ką nors svarbaus.

Teoriškai Dženkinsas buvo vyresnysis partneris. Tokiais atvejais nulemdavo būtent jo sprendimas. Grįžusi į nuovadą, Balard galėtų pasiskusti vyresnybei, bet dėl partnerystės vienybės jiedu privalėjo apsispręsti vietoje.

— Aš užlėksiu į nusikaltimo vietą ir grįžęs į „daržinę“ surašysiu raportą, — pasakė Dženkinsas. — Įsilaužimas kečiau ant Apiplėšimų stalo, šis atvejis — ant Nusikaltimų asmenims, gal net ant Žmogžudysčių stalo, nes vaikinukas ne itin gražiai atrodo. Viskas, pokalbio pabaiga.

Ištaręs nuosprendį, jis vėl pasuko durų link. Dženkinsas taip ilgai tarnavo policijoje, kad vis dar skyrius vadino stalais. Tokie jie kadaise, dešimtame dešimtmetyje, ir buvo — į vieną ilgą eilę sustumti stalai. Apiplėšimų stalas šalia Nusikaltimų asmenims stalo.

Balard rengėsi eiti paskui, tik staiga kažką prisiminė. Ji grįžo prie slaugytojos.

— Kur yra aukos drabužiai? — paklausė.

— Sudėjome į maišą, — atsakė slaugytoja. — Palaukite.

Dženkinsas, stovėdamas prie durų, atsigrėžė. Balard iškėlė pirštą, prašydama palaukti. Iš stalčiaus slaugytoja ištraukė permatomą plastikinį maišą su drabužiais, kuriais vilkinti buvo rasta auka. Jų nebuvo daug. Pigi bižuterija ir blizgančios drapanėlės. Ant raktinės su dviem raktais kabojo pipirinis

purškiklis. Jokios piniginės, jokių grynųjų pinigų ar telefono. Slaugytoja įteikė maišą Balard.

Ši padavė slaugytojai vizitinę kortelę ir paprašė, kad gydytojas jai paskambintų. Paskui juodu su partneriu išėjo pro automatines duris į prieangį, kur suvibravo Balard telefonas. Pažiūrėjusi į ekraną ji pamatė, kad skambina pamainos vadas leitenantas Manrou.

— Leitenante.

— Balard, ar judu su Dženkinsu vis dar Holivudo nuovadoje?

Ji pastebėjo jo nekantrų toną. Kažkas atsitiko. Sustojo ir mostelėjo Dženkinsui prieiti arčiau.

— Jau važiuojame. O ką?

— Įjunk garsiakalbį.

Balard įjungė.

— Gerai, sakykite, kas yra, — paragino ji.

— Saulėlydžio bulvare turime keturis lavonus, — pasakė Manrou. — Į jūsų pusę važiuoja paramedikai su penktąja auka, kuri, anot paskutinio jų raporto, merdėja. Balard, noriu, kad pasiliktum kur esi ir ką galėdama išsiaiškintum. Dženkinsai, siunčiu atgal Smitį ir jo pakalikus paimti tavęs. Be jokios abejonės, Apiplėšimų ir žmogžudysčių padalinys viską perims, bet jiems reikia laiko mobilizuotis. Patruliai atitveria nusikaltimo vietą, stato postus, ieško liudininkų, bet dauguma jų išsibėgiojo, kai ėmė švilpti kulkos.

— Kur yra ta vieta? — paklausė Dženkinsas.

— „Šokėjai“ virš Holivudo atletikos klubo, — atsakė Manrou. — Ar žinai, kur?

— Tikrai taip, — patvirtino Balard.

— Puiku. Tuomet, Dženkinsai, varyk tenai. Balard, grįžk tuoj pat, kai baigsi su penktąja auka.

— Leitenante, mums reikia apžiūrėti šio nusikaltimo vietą, — priminė Balard.

— Ne šiandakt, — atsakė Manrou. — „Šokėjuose“ dirba tyrėjai. Visos laisvos teismo ekspertizės komandos jau važiuoja tenai.

— Tai ką, mes nedirbsime nusikaltimo vietoje? — paklausė Balard.

— Perduokite ją dieninei pamainai, Balard, ir tegul jie viskuo pasirūpina, — paliepė Manrou. — O dabar turiu eiti. Savo užduotis jau gavote.

Daugiau netaręs nė žodžio, Manrou baigė pokalbį. Dženkinsas iškalbingai pažiūrėjo į Balard: „Juk sakiau dėl nusikaltimo vietos.“ Ir tarsi pagal scenarijų naktį perskrodė artėjančio automobilio sirena. Balard puikiai skyrė greitosios pagalbos ir policijos patrulių mašinų sirenas. Šįkart važiavo Smitis su Teiloru išsivežti Dženkinso.

— Pasimatysime „daržinėje“, — atsisveikino Dženkinsas.

— Aha, iki, — atsakė Balard.

Patrulių visureigiui pakilus rampa prie ligoninės priimamojo prieangio, sirena nutilo. Dženkinsas įsispraudė į galinę sėdynę ir nuvažiavo, palikdamas porininkę su plastikiniu maišu rankoje.

Tuomet tolumoje pasigirdo antrosios sirenos garsai — link jos lėkė greitosios pagalbos automobilis. Vežantis penktąją auką. Balard atsigręžė pažiūrėti pro stiklines duris į ligoninės laikrodį. Buvo 1.17 nakties. Jos pamaina tęsėsi vos dvi valandas.